

zate, 20 escadriile, 8 chiurasate, 14 distrugătoare și 24 submarine, pentru capturarea oului.

Pierderile au fost foarte mari. Au murit peste două sute de mii de Italieni și s'au irosit cam douăsprezece miliarde de lirete. Dar victoria a fost a d-lui Mussolini. Oul a fost capturat și purtat în triumf prin toată Italia. D. Mussolini, din balconul palatului „Venezzia”, a ținut un formidabil discurs, arătînd că, datorită jertfei Italiei, civilizația latină a fost salvată. Oul pe care îl juca în palmă era cea mai evidentă probă. Mulțimea ovaționa în delir.

Dar, vai, pe cînd oul era transportat spre a fi depus în tezaurul băncii Italiei, un bătrîn orb s'a apropiat și a început să se vaite că nu mai are mult de trăit și n'ar vrea să moară fără să atingă oul. Dorința i-a fost împlinită. Orbul a ciocănit ușurel oul și cuprins de groază a strigat: „E gol“!...

O comisiune de savanți alcătuită în pripă a confirmat descoperirea orbului.

Oul fusese supt în întregime de Engleji!... L. V.

Sculptori și statuari.

Nu mi-au plăcut niciodată oamenii cu gesturile risipite și voce de megafon. Sînt *inestetici* — deci, nu-mi inspiră încredere. Am însă multă aplecare sufletească pentru taciturni și pentru toți acei ale căror gesturi nu intervin decît atunci cînd e necesar să sublinieze discret o idee *inedită*. Banalitățile se cer îmbrăcate în svîrcoliri impresionante de mini și picioare. Altminteri trec nevăgate în seamă, așa cum trece gîngania pe lîngă talpa drumetului.

Iată de ce n'am înțeles niciodată pentru care motiv sculptorii se încapăținează să eternizeze pe oamenii noștri mari sub înfățișarea unor epileptici...

Dealtminteri o statuie n'are nici un rost să figureze într'o piață sau grădină publică, decît dacă, *prin calitățile ei plastice*, își împlinește chemarea: să contribuie la un *spor* de frumusețe și armonie. Cîte piețe publice, splendide în încadramentul lor arhitectural; cîte boschete fermecătoare în voluptatea lor florală și cîte alei impresionante prin ideala lor perspectivă, am avut durerea să le revăd penibil meschinizate de așezarea acolo a unor statui lipsite cu desăvîrșire de duhul Frumosului — dar distonînd țipător și haotic într'un mediu destinat liniștii sufletești și reculegerii.

Nu orice sculptor de talent — (cei fără talent nu interesează) — au și darul *statuarului*.

Statuarul — așa cum ni l-a format Egiptul, Atena și Roma — cumula, în adîncurile lui sufletești, atît calitățile sculptorului cît și acele ale arhitectului, poetului și peisagistului. Numai astfel ne explicăm faima nezdruncinată a frumuseții cetățîilor de odinioară. Statuia, atunci, nu trăia de sine stătătoare. Ea trebuia să facă parte integrantă din decorul pe care urma să se profileze — și să-l completeze. Armonia generală a pieței sau grădinii publice prețuia mai mult decît statuia însăși. Aveau sentimentul ansamblului.

N. N. Tonitza.